վտանգի մէջ են եւ ժամանակ կար եւ կրնայի երթալ իրենց օգնել, արիւնս կեռար երակներուս մէջ, ծարաւի էի պատերազմի, սիրտս եփ կ'ուգար, երբ կը լսէի այդ անօրէն արաբներու հասուցած չարիքը խեղճ ժողովրդոց. չի շարժեցայ Բագրեւանդայ եւ չի գնացի, երեկոյին կ'ուխտէի երթալ, առաւօտուն քանի որ միտքս կ'ուգար եւ կը յիշէի անցեալ ինձ եղած անիրաւութիւնքը՝ կը սառէի եւ չէի կրնար շարժիր Բայց Յովնան լաւ համոզուած թէ նախարարք հայոց մոլի, անպիտան, փառասէր մարդիկ են, եւ իւր լեռն ապահով՝ ոչ ուրուք օգնութեան կարօտ է, դարձեալ իւր փոքրիկ գնդով օգնութեան կ'երթար Արծրունեաց, եւ ես կը հաւատամ թէ նա ժամանակին հասնէր Վասպուրական, այդ վիճակը չէր ունենար եւ Աշոտ չէր մատնուէր, վասնզի Յովնան անտարակոյս՝ Աշոտ քուն եղած ժամանակին կ'իմանար դաւաճանութիւնը, եւ մատնութիւնը վրայ չի հասած կայծակը կ'իշեցնէր անզգամաց գլխուն: Ահա տարբերութիւնը, Իշխանիկ, իմ եւ Յովնանու մէջ. ես քեզի պէս, Խոսրովի պէս, Աշոտի պէս մեր զուարճութիւնր, մեր հանգստութիւնը, մեր քէնը, մեր նախարարական անունը կը նայիմ, իսկ Յովնան բոլոր ազգին վիճակը կը մտածէ, ազգին թշուառութեան ճար, դարման կերեւակայէ, եւ այդ բանին համար հետի միայնակ տեսայ զինք օր մը, որ կ'երթար ազգին հոգեւոր գլխուն կաթողիկոսին…

— Տեսնենք հիմա ո՞վ պիտի դնեն կաթողիկոս,— ըսաւ Աշոտ:

— Ի՞նչ, կաթողիկոսը վախճանէ՞ր է:

— Այո, վախճանէր է:

— Շատ լաւ բան բրէր է,— ըսաւ Գուրգէն,— ո՛յ գիտէ, թերեւս իրմէ լաւը տեղը դնեն դիպուածով:

— Բայց դու խօսքդ շարունակէ,— ըսաւ Խոսրով:

— Ի՞նչ շարունակեմ, ամէնուն գիտցած բանն է: Ըսել կ'ուզէի թէ այդ լեռնցին բոլոր քաղաքացիներէ, ազնուականներէ, իշխաններէ, նախարարներէ, կաթողիկոսներէ վեր եւ բարձր է: